

Sygn. akt V C 1776/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział V Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Lidia Mierzyńska

Protokolant: prot. sąd. Magdalena Waligóra

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 marca 2017 r. w P.

sprawy z powództwa

N. G.

przeciwko

(...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. kosztami postępowania obciąża powódkę w całości i na tej zasadzie zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł.

SSR Lidia Mierzyńska

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 03 czerwca 2016 r. powódka N. G. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 9.261,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 23 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka podała, że w dniu 13 czerwca 2015 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego doszło do uszkodzenia pojazdu marki V (...) o nr rejestracyjnym (...) stanowiący własność K. K. (1). Wskazała, że przedmiotem zgłoszonego w pozwie żądania jest część odszkodowania za szkodę poniesioną przez K. K. (1) w związku z ww. wypadkiem. Wierzytelność z tego tytułu poszkodowana scedowała na P. J. na podstawie umowy cesji z dnia 13 czerwca 2015 r., a następnie P. J. na podstawie umowy cesji z dnia 18 lutego 2016 r. scedował ją na powódkę. Sprawca wypadku był ubezpieczony z tytułu OC u pozwanego. Pozwany co do zasady uznał swoją odpowiedzialność za przedmiotową szkodę, przyznając odszkodowanie w łącznej kwocie 6.702,60 zł tytułem szkody całkowitej w pojeździe, kosztów holowania, naprawy telefonu komórkowego poszkodowanej oraz wynajmu pojazdu zastępczego.

W związku z uszkodzeniem pojazdu poszkodowana była zmuszona wynająć pojazd zastępczy od firmy (...) s.c. Okres najmu pojazdu zastępczego trwał 55 dni, co wynikało z przebiegu postępowania likwidacyjnego. Koszt parkingu uszkodzonego pojazdu pozostaje w związku przyczynowym ze szkodą i obejmował okres od powstania szkody do dnia odebrania wraku.

Na dochodzoną kwotę składa się kwota: 7.232,40 zł tytułem uzupełniającego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego (stanowiące różnicę między fakturą VAT nr (...), a wypłaconym odszkodowaniem tj. 9.471 zł – 2.238,60 zł) oraz 2.029,50 zł tytułem zwrotu kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu, wynikających z faktury VAT nr (...).

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

Pozwany potwierdził okoliczności zdarzenia drogowego z dnia 13 czerwca 2015 r., w którym uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący własność K. K. (1) oraz fakt zgłoszenia w dniu 16 czerwca 2015 r. szkody, która została zarejestrowana pod numerem (...). Wskazał, że za zasadny uznał zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres od zgłoszenia szkody do upływu 7 dni od wydania decyzji z 22 czerwca 2015 r. o kwalifikacji szkody jako całkowitej. Z tego tytułu wypłacił kwotę 2.238,60 zł (13 dni x 140 zł netto + VAT).

Pozwany zakwestionował powództwo zarówno co do zasady, jak i wysokości. Zarzucił, że przed doręczeniem pozwu nie otrzymał faktury za parkowanie pojazdu. Wskazał, że w sprawie nie zostało ustalone, czy, zakład dokonał naprawy pojazdu, a jeśli tak to koszty parkowania nie są liczone odrębnie, a w ramach naprawy pojazdu. Nadto pozwany podał, że kolizja miała miejsce 13 czerwca 2015 r. i w tym dniu poszkodowana rozpoczęła korzystanie z wynajętego pojazdu, natomiast szkoda została zgłoszona dopiero 16 czerwca 2015 r., mimo, że infolinia działa całodobowo. Pozwany zakwestionował jednocześnie, by była potrzeba użytkowania pojazdu zastępczego oraz parkowania pojazdu uszkodzonego przez okres przekraczający 13 dni.

W piśmie procesowym z dnia 18 stycznia 2017 r. powódka oświadczyła, że z pozwu jasno wynika, że pojazd nie został naprawiony po szkodzie. Zatem naliczanie kosztów parkowania pojazdu było całkowicie zasadne. Odnośnie kosztów najmu pojazdu zastępczego, powódka wskazała, że w dniu 30 lipca 2015 r. pozwany wypłacił odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej. Zatem dopiero od tego dnia poszkodowana uzyskała środki, za które w połączeniu z sumą otrzymaną ze sprzedaży wraku mogła zakupić nowy pojazd.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 czerwca 2015 r. w P. na ul. (...) miał miejsce wypadek komunikacyjny. Kierujący pojazdem V. (...) o nr rejestracyjnym (...) S. M., wykonując manewr skrętu w lewo, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia z pojazdem marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), stanowiącym własność K. K. (1). W wyniku zdarzenia w kierowanym przez J. K. pojeździe – V. (...) o nr rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu prawy bok (błotnik przedni prawy, błotnik tylny prawy, drzwi przednie prawe, drzwi tylne prawe, koło przednie prawe, listwa drzwi przednich prawych, listwa drzwi tylnych prawych).

Sprawca przedmiotowego wypadku był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu (dalej: ubezpieczenie OC) w (...) S.A. z siedzibą w W..

dowód: notatka policyjna, druk zgłoszenia szkody w dokumenty w aktach szkody PL 2015061603177, kopia dowodu rejestracyjnego – k. 7, kopia prawa jazdy J. K. - k. 8, kopia dowodu osobistego K. K. (1) – k. 82-83, zeznania świadka K. K. (1) – k. 76-77, zeznania świadka J. K. – k. 84-85,

Samochód K. K. (1) został odholowany do warsztatu prowadzonego przez (...) (...), A. B., (...) s.c.

Właściciele uszkodzonego pojazdu mieli możliwość przechowywania go w miejscu swojego zamieszkania, ale samochód pozostał w warsztacie na czas wykonywania zleconej przez nich naprawy. W tym czasie, kiedy samochód był naprawiany, K. K. (1) korzystała z pojazdu zastępczego, najętego od spółki (...), Lakiernictwo, (...), A. B., (...) s.c.

Umówiony czynsz wynosił 140 zł netto/dobę. Strony ustaliły, że zaspokojenie roszczeń wynajmującego z tytułu czynszu najmu nastąpi poprzez cesję przysługującej poszkodowanym wierzytelności względem pozwanego ubezpieczyciela.

W dniu 13 czerwca 2015 r. J. K. i K. K. (1) jako cedenci oraz P. J. jako cesjonariusz, zawarli umowę przeniesienia na P. J. wierzytelności z tytułu naprawy pojazdu, parkowania pojazdu, holowania pojazdu i najmu pojazdu zastępczego, związanych ze szkodą z dnia 13 czerwca 2015 r., przysługujących K. K. (1) wobec (...) S.A. z siedzibą w W..

dowód: umowa cesji – k. 10-11, upoważnienie z dnia 07.07.2015 r. – k. 14, umowa najmu pojazdu zastępczego z dnia 13.06.2015 r. wraz z cennikiem – k. 22-28, zeznania świadka K. K. (1) – k. 76-77, zeznania świadka J. K. – k. 84-85,

Oględziny pojazdu odbyły się w dniu 16 czerwca 2015 r.

bezsporne

Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 13 czerwca 2015 r. i w dniu 30 lipca 2015 r. wypłacił właścicielce pojazdu – K. K. (1) odszkodowanie za zniszczony pojazd w kwocie 3.745 zł (dokonując rozliczenia w ramach szkody całkowitej), zwrot kosztów holowania w kwocie 369 zł, inne 350 zł.

dowód: decyzja z dnia 22.06.2015 r. – k. 15, dokumenty w aktach szkody – płyta CD – k. 51

W dniu 11 sierpnia 2015 r. (...) (...) s.c. wystawił poszkodowanej K. K. (1) faktury VAT nr:

- (...) na kwotę 9.471 zł brutto tytułem „wynajmu pojazdu zastępczego V. (...) nr rej. (...) Nr szkody (...) od dnia 13.06.2015 do 06.08.2015 r.”, okres najmu 55 dni, stawka 140 zł netto /doba,

- (...) na kwotę 2.028,50 zł brutto tytułem „parking pojazdu uszkodzonego V. (...) nr rej. (...) Nr szkody (...) od dnia 13.06.2015 do 06.08.2015 r.”, okres parkowania 55 dni, stawka 30 zł netto /doba.

dowód: faktury VAT (...) z 11.08.2015 r. – k. 31, 33

Pozwany otrzymał w/w fakturę za najem pojazdu zastępczego i w dniu 05 listopada 2015 r. wypłacił spółce (...) – (...) s.c. kwotę 2.238,60 zł, uznając roszczenie za okres 13 dni, według stawki 140 zł netto/dobę.

dowód : decyzja pozwanego z dnia 04.11.2015 r. – k. 18, elektroniczne zestawienie operacji – k. 20-21, dokumenty w aktach szkody K/1048180/2012,

W dniu 18 lutego 2016 r. P. J. jako cedent, zawarł z powódką N. G. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w L., jako cesjonariuszem umowę przelewu wierzytelności z tytułu likwidacji szkody w pojeździe V. (...) w stosunku do ubezpieczyciela.

dowód: umowa cesji z dnia 18.02.2016 r. – k. 12-13

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty oraz ich kserokopie świadczące o istnieniu dokumentów źródłowych o tej samej treści, albowiem ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony, zaś Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków (poszkodowanych) K. K. (1) i J. K.. Jakkolwiek nie mieli oni szczegółowej wiedzy odnośnie przebiegu postępowania likwidacyjnego, jako że wszystkim zajmowali się przedstawiciele spółki (...) – (...) s.c. Tym niemniej, zgodnie oświadczyli oni, że (wbrew kategoriycznym twierdzeniom pozwu) samochód marki V. (...) nr rej. (...) został naprawiony po zdarzeniu z dnia 13 czerwca 2015 r. i z samochodu zastępczego K. K. (1) korzystała wyłącznie w okresie wykonywania tejże naprawy. Również parkowanie pojazdu na terenie warsztatu (...) – (...) s.c.

było związane z tą naprawą, a nie, jak wynika z pozwu, z koniecznością przechowania wraku do czasu jego sprzedaży przez poszkodowanych.

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2017 r. Sąd oddalił wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, albowiem okoliczności, na jakie miał zostać przeprowadzony (tj. wysokość dziennej stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego i dziennej stawki opłat za parkowanie), nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Mianowicie, wysokość czynszu najmu w dochodzonej pozew kwocie 140 zł netto/dobę nie była kwestionowana przez pozwanego, skoro według tej stawki rozliczył szkodę na etapie postępowania likwidacyjnego. W tym zakresie spór ogniskował się wyłącznie wokół uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego, a tej okoliczności zgłoszony przez powódkę wniosek dowodowy nie obejmował. Odnośnie zaś kosztów parkowania, powództwo nie zostało przez Sąd uwzględnione co do zasady. Bezprzedmiotowe było zatem przeprowadzanie postępowania dowodowego na okoliczność wysokości opłat parkingowych.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003r. Nr 124 poz. 1152 ze zm. – zwanej dalej ustawą) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

W myśl zaś postanowień art. 36 ust.1 ustawy – odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do umówionej w umowie ubezpieczenia sumy ubezpieczenia. Odpowiedzialność sprawcy szkody wynikała z przepisów art. 436 § 2 k.c. Na skutek objęcia powyższej szkody obligatoryjnym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej ukonstytuowana została odpowiedzialność ubezpieczyciela.

Za utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać stanowisko, że dla ustalenia pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgać do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym (por. np. uchwały z dnia 18 marca 1994 r., III CZP 25/94, OSNC 1994, nr 10, poz. 188 i z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74 oraz wyrok z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01, niepubl.). Wysokość odszkodowania powinna być określona zatem według ogólnych zasad prawa cywilnego, czyli według reguł wskazanych w art. 361 i 363 k.c. Ustawodawca nie zdefiniował tam jednak pojęcia szkody, które definiuje doktryna. Przeważa stanowisko, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Pojęcie szkody było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego m.in. w uzasadnieniach wyroku z dnia 16 maja 2002 r. (V CKN 1273/00, publ. elektr. Lex Polonica) oraz uchwały z dnia 15 listopada 2001 r. (III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74). Sąd Najwyższy – odwołując się do przeważającego stanowiska wyrażanego w doktrynie – stwierdził, że szkodą jest uszczerbek w prawnie chronionych dobrach majątkowych, wyrażający się w różnicy między stanem tych dóbr, jaki istniał i jaki następnie mógłby istnieć w ramach normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę polegającą na uszczupleniu aktywów lub zwiększeniu pasywów. Sąd Najwyższy podkreślił, że w takim rozumieniu szkodę ujmuje przepis art. 361 § 1 k.c. Przepis ten wprowadza zasadę pełnego odszkodowania, ale jednocześnie należy z niego wyprowadzać zakaz przyznawania odszkodowania przewyższającego wysokość faktycznie poniesionej szkody.

W takim rozumieniu koszty i wydatki poniesione w następstwie zdarzenia wyrządzającego szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej, natomiast ocena, czy są one objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z tytułu umowy odpowiedzialności cywilnej musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności zależy od ustalenia, czy zachodzi adekwatny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tych kosztów i wydatków a wypadkiem, a także czy ich poniesienie było obiektywnie uzasadnione i konieczne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18.05.2004 r., sygn. III CZP 24/04).

Odnosnie żądania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, prowadzony spór ogniskował się wokół tego, czy koszty te, w okresie nie uwzględnionym w decyzji pozwanego z dnia 04 listopada 2015 r., objęte są odpowiedzialnością cywilną ubezpieczyciela, jako pozostające w adekwatnym związku ze zdarzeniem.

Powódka domagała się wyrównania szkody poprzez zapłatę kwoty 9.471 zł, stanowiącej równowartość kosztów najmu pojazdu zastępczego przez okres 55 dni od 13 czerwca 2015 r. do dnia 06 sierpnia 2015 r. Zasadność żądania w zakresie 13 dni (decyzja z dnia 04 listopada 2015 r. - k. 18) pozwany uznał już na etapie postępowania likwidacyjnego, wypłacając odszkodowanie w kwocie 2.238,60 zł. W niniejszym postępowaniu powódka domagała się uzupełnienia odszkodowania poprzez wypłatę dalszej kwoty 7.232,40 zł.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, podała, że poszkodowani dopiero z chwilą wypłaty przez ubezpieczyciela odszkodowania z tytułu rozliczenia szkody całkowitej i po sprzedaży wraku uzyskali środki na zakup kolejnego pojazdu i do tego czasu korzystali z pojazdu zastępczego. Zatem w ocenie powódki odpowiedzialność pozwanego z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego obejmuje cały okres najmu objęty fakturą nr (...), tj. 55 dni.

Wskazana argumentacja nie przystaje jednak do realiów rozpoznawanej sprawy. Jak wynika z zeznań świadków K. i J. małż. K. (poszkodowanych), uszkodzony podczas zdarzenia z dnia 13 czerwca 2015 r. pojazd był naprawiany w warsztacie prowadzonym przez spółkę (...) – (...) s.c. Od tejże spółki poszkodowani najęli pojazd zastępczy, który zwrócili po zakończeniu naprawy ich samochodu. Świadkowie podczas składania zeznań nie pamiętali, ile trwała zlecona przez nich naprawa w/w samochodu.

Mając powyższe na uwadze, jakkolwiek na etapie likwidacji szkody ubezpieczyciel rozliczył ją jako całkowitą, to jednak przy ustalaniu wysokości kosztów najmu pojazdu zastępczego nie można abstrahować od faktu, że poszkodowani korzystali z pojazdu zastępczego wyłącznie w okresie naprawy ich samochodu. Długości okresu najmu nie determinowała zaś, wbrew twierdzeniom pozwu, data pozyskania przez nich środków na zakup kolejnego samochodu, po sprzedaży wraku i wypłacie odszkodowania za zniszczony pojazd. Należy mieć na uwadze, że odpowiedzialność gwarancyjna pozwanego ubezpieczyciela nie może wykraczać poza obowiązek zwrotu obiektywnie koniecznych i uzasadnionych kosztów najmu pojazdu zastępczego.

W przedstawionych okolicznościach zatem to na powódce spoczywał ciężar wykazania, że czas naprawy pojazdu poszkodowanych przekraczał uznany przez ubezpieczyciela okres 13 dni najmu pojazdu zastępczego. Tymczasem powódka nie zaoferowała w niniejszym procesie jakichkolwiek dowodów umożliwiających obiektywną weryfikację zasadności jej roszczenia za dalsze 42 dni najmu. Sami poszkodowani, K. i J. małż. K., nie pamiętali, ile trwała naprawa i przez jak długi okres korzystali z pojazdy zastępczego. Sama faktura nr (...) r. ma walor wyłącznie dokumentu prywatnego. Samoistnie nie stanowi ona miarodajnej wystarczającej podstawy dokonywania ustaleń w przedmiocie uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego. Podkreślenia wymaga, że w analizowanej sprawie wynajmującym był ten sam podmiot, któremu poszkodowani zlecieli naprawę ich samochodu. Spółka (...) – (...) s.c. nie była zatem finansowo zainteresowana szybkim zakończeniem naprawy, skoro za każdy dzień naliczała czynsz najmu pojazdu zastępczego. Sami poszkodowani również nie byli zainteresowani kontrolowaniem i obniżaniem kosztów najmu, skoro przyjętą nich formą rozliczeń z tego tytułu była cesja wierzytelności w stosunku do pozwanego. W takiej sytuacji, mając na uwadze podnoszone przez stronę pozwaną zarzuty, dla ustalenia wysokości należnego powódce odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, konieczna była obiektywna weryfikacja czasu niezbędnego do przeprowadzenia naprawy samochodu poszkodowanych, w tym ustalenia, czy w istocie przekraczał on okres 13 dni najmu, za który pozwany wypłacił już odszkodowanie w kwocie 2.238,60 zł. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do dokonania takich ustaleń. Ciężar dowodowy w tym zakresie spoczywał na powódce, a ponieważ nie podołała ona temu obowiązkowi, powództwo, jako niewykazane, zostało oddalone.

W tym miejscu należy podkreślić, iż aktualnie obowiązujące regulacje kodeksu postępowania cywilnego zmierzają do realizacji pełnej zasady kontradyktoryjności. Oznacza to, że sąd orzekający w sprawie opiera się na dowodach zaprezentowanych przez strony procesu i na podstawie tak ustalonych okoliczności wydaje orzeczenie. Obowiązek

przedstawienia dowodów spoczywa na stronach procesu (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Sąd nie jest przy tym zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, szczególnie w sytuacji, gdy stronami sporu są przedsiębiorcy reprezentowani przez fachowych pełnomocników. Innymi słowy, strona musi sama dbać o dopełnienie spoczywających na niej ciężarów procesowych. Jeśli ich nie wypełni, ponosi skutki zaniedbania.

Sąd nie uwzględnił również zgłoszonego przez powódkę żądania zasądzenia od pozwanego kwoty 2.029,50 zł tytułem kosztów parkowania pojazdu na terenie warsztatu (...) – (...) s.c. w okresie od dnia 13.06.2015 r. do dnia 06.08.2015 r.

Z zeznań K. K. (1) i J. K. wynika, że przedmiotowy pojazd pozostawili we w/w warsztacie w celu wykonania przez tenże warsztat zleconej przez ich naprawy. Skoro naprawa została wykonana i samochód uszkodzowany pozostawał w tym warsztacie tylko i wyłącznie w związku z realizacją tego zlecenia, a nie z tytułu umowy przechowania wraku, to brak jest w ocenie Sądu podstaw do obciążania pozwanego ubezpieczyciela kosztami parkowania, objętymi fakturą nr (...). Mało tego, K. i J. małż. K., przyznali w swych zeznaniach, że mieli możliwość przechowania samochodu (również w stanie uszkodzonym) w miejscu swojego zamieszkania. Nie można w związku z tym uznać, że jakiegokolwiek dodatkowe wydatki z tytułu kosztów parkowania były w okolicznościach analizowanej sprawy objęte odpowiedzialnością gwarancyjną pozwanego ubezpieczyciela.

Należy mieć bowiem na uwadze, że nie wszystkie wydatki pozostające w związku z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszenia jej rozmiarów. Na ubezpieczycielu ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, nie dających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. 2. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł stanowiącą wynagrodzenie pełnomocnika (zgodnie z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

SSR Lidia Mierzyńska